

Cuvânt despre trezire pentru trezirea la Cuvânt

1 august 2004

Evelyn Mangîru

Îmi amintesc de diminețile în care mama mă trezea ca să merg la școală. Somnul era atât de dulce! Uneori cu povești cu iepurași, alteori cu îngrijorarea întârzierii, ea trăgea de pătură pentru a mă dezveli iar eu o țineam cu toată forța de care eram capabilă, apărându-mi cu încăpățănare teritoriul de confort. Uneori, singura șansă de a mă ridica din pat era să mă tragă pur și simplu pe marginea lui, să mă ridice, să mă pună pe picioare, apoi să mă târască spre baie, în timp ce eu mă încăpățănăm să țin ochii închiși și să mă las aproape cu toată greutatea pe brațele ei. „Hai! Hai! E timpul să te trezești! Mai este puțin și încep orele, iar tu nici nu te-ai îmbrăcat, nici nu ai mâncat... Ce să mă mai fac eu cu tine? Îți place așa de mult să dormi până târziu!”

Dar să-mi fi spus că plecăm la București a doua zi de dimineață! Nu voiam să închid un ochi toată noaptea, de teamă că nu mă voi trezi la timp și, fie vom pierde trenul, fie mă vor lăsa acasă. Nu că părinții mei ar fi obișnuit să mă lase acasă atunci când îmi promiteau că mă iau cu ei în vreo călătorie, dar dacă de data aceasta le venea vreo idee?

„Mai bine stau trează. Voi reuși. Ce mare lucru? Nu îmi este somn! Deloc! Aproape deloc! Așa mi se închid mie ochii, pentru că am pleoapele mai grele decât ale celorlalți oameni, nu că mi-ar fi somn...”

„Nu te mai foi în pat și culcă-te odată,” se auzea glasul adormit al unui „coleg de apartament.”

„Bine, îi voi ține închiși, dar nu voi dormi,” mă gândeam eu. Însă după două secunde de ațipire îi deschideam brusc și, privind la ceas, mă întrebam: „Oare cât am dormit? Am și visat...” Toată lumea dormea profund... Liniștea, întunericul, patul moale... și ochii mei care se încăpățănau să își tragă obloanele. „Voi mai dormi doar puțin, apoi mă voi trezi,” îmi spuneam.

Ce bine că mama punea ceasul să sune, și ce bine că îl auzea mereu, și ce bine că de fiecare dată când îl auzea, nu se întorcea pe partea cealaltă, ci se ridica din pat și dădea trezirea întregii familii. În felul acesta nu am pierdut prea multe trenuri importante...

Se vedea de departe: Bucuria trezirii era mult mai mare atunci când îmi plăcea ce urma să îmi aducă ziua respectivă. Nu era nevoie să-mi spună nimeni de două ori să mă ridic din pat. Săream cât ai zice „pește” și în câteva minute eram gata de drum.

Cred că nici acum nu s-au schimbat prea multe în această privință, numai că se întâmplă să mă bucur de mai puține lucruri decât în copilărie, și poate că asta nu ține de maturizare, ci de încremenire. Undeva, pe drum, am uitat să mai exersez acea mulțumire simplă, curată, a inimii, și aceasta s-a atrofiat. De atâtea treburi „serioase,” pe care „este necesar” să le aduci la îndeplinire „cu orice preț,” nu a mai rămas loc pentru tresăltarea plăcerilor mărunte.

Nu cred că ne deosebim prea mult. Probabil că toți grăbim pașii într-acolo unde ne dorim să ajungem, și îi „târâm” într-acolo unde doar „trebuie” să mergem.

Încotro ne îndreptăm acum? Poate că cei mai mulți dintre noi vom răspunde că vrem să ajungem în cer. Dar după felul în care dormim, nu cred că ne dorim prea mult nici măcar acest lucru.

Însă, surprinzător sau nu, chemarea prezentă pentru noi din partea Tatălui nu este în cer, ci în sala de judecată a universului, ca martori ai Săi.

Să ne imaginăm că cel mai bun prieten al nostru, care, întâmplător, era în prag de căsătorie, a fost acuzat pe nedrept de crimă, și că de mărturia noastră depinde scoaterea lui de sub acuzație. Este greu de crezut că cineva s-ar putea duce într-o sală de judecată cu aceeași bucurie cu care s-ar duce la o masă de nuntă. Nu poate fi vorba de același gen de trăire. Totuși, a doua zi de dimineață trebuie să ne prezentăm la tribunal și să spunem tot ce știm în legătură cu cazul respectiv. Ne-am putea cuibări liniștiți în așternuturi la auzul soneriei ceasului? Am putea spune: „Mai dorm încă cinci minute...”?

Nu este vorba de vreo bucurie stranie produsă de prezența în sala de tribunal, ci de bucuria eliberării celui nevinovat.

Dar dacă noi nu am înțelege gravitatea situației? Dacă am crede că prietenul nostru o duce foarte bine în închisoare, mai bine decât în libertate, și că prezența noastră la tribunal, în calitate de martori, ar fi cam același lucru cu o vizită la Disneyland pentru un copil de bani gata – ieftină, distractivă și prea puțin importantă printre atâtea alte surse de amuzament? Dacă am crede că putem amâna mărturia noastră până atunci când ne va veni cheful?

Mai mult, cum ar fi dacă cel a cărui eliberare depinde de mărturia mea ar fi mirele meu? Nu ar fi cel puțin ciudat ca în dimineața procesului eu să rămân în pat visând la o felie din tortul miresei, și ignorând judecata în curs de desfășurare?

Cerul ne-a trimis o „citație” alcătuită din 66 de cărți reunite între două coperti. Suntem informați în mod clar despre: acuzațiile aduse la adresa lui Dumnezeu, caracterul Său, marea luptă, judecata de cercetare, importanța mărturiei

noastre în favoarea Numelui Său, o nuntă, un Mire – Hristos, o mireasă – noi, și tot ce ne interesează despre planul de mântuire.

Dar dacă noi refuzăm să citim „citația”? Și dacă nu avem nici o idee despre ce înseamnă părtășia cu Cel pus sub acuzații? Și dacă nu ne pasă de greutatea mărturiei noastre? Și dacă nu știm sau am uitat că, în afara faptului că suntem mireasa Sa, noi suntem în același timp și martorii Lui? Și dacă nu vrem să înțelegem că nunta nu poate avea loc între un Mire închis și o mireasă adormită?

Ceasul a sunat de multe ori pentru noi, dar noi am oprit soneria și ne-am întors pe partea cealaltă... a muntelui, ocolindu-l încă 40 de ani... a câte 1058 de zile.

Martor și mireasă – două chemări pentru Laodicea, la fel de importantă fiecare. Dar cea care uită că mirele ei este în închisoare, acuzat pe nedrept, și visează în schimb să ia loc în capul mesei la nuntă, nu este demnă să fie mireasa lui Hristos. În plus, uitând de Mire, ea uită și de haina albă a neprihănirii, pe care tot de la El trebuie să o primească în dar... Ca o copilă imatură, își dorește o nuntă fără Mire și fără rochie albă. Doar cu o mireasă aflată în centrul atenției, și răsfățată cu tot felul de bunătăți made in cetatea cea nouă.

Solia trimisă de Domnul în 1888 poporului Său avea ca scop pregătirea miresei pentru stropii ploii târzii care tocmai începuseră să cadă. Această solie oferea o perspectivă mai largă asupra planului de mântuire și a caracterului lui Dumnezeu, perspectivă care ar fi dat naștere unei aprecieri din inimă a darului ceresc. Aprecierea aceasta i-ar fi transformat pe urmașii lui Hristos într-o probă veritabilă și decisivă în marele proces și ar fi făcut din ei ceea ce Creatorul Și-a dorit de la început – o cunună a dragostei Sale nesfârșite. Dar atunci când cei doi „poștași” – A.T. Jones și E.J. Waggoner – au adus solia la ușa bisericii, noi am refuzat să semnăm pentru primirea ei și i-am trimis oriunde cu ea, numai la noi nu. Când serva Domnului ne-a muștrat și ne-a arătat clar că am greșit, am început să pretindem că am fi primit-o și că ea și-a îndeplinit rolul în viața bisericii noastre. Dar dacă este așa cum pretindem, de ce mai suntem încă aici, la 116 ani de la sesiunea din 1888?

Dacă stropii ploii târzii au început să cadă atunci, ce i-a oprit din cădere? Sau ei cad în continuare, de 116 ani – poate câte unul în fiecare an? Aceasta ar fi o ploaie tare ciudată. Ce sămânță ar putea crește în acest ritm și ce generație ar putea apuca să vadă, înainte ca să moră de bătrânețe, revenirea lui Hristos pe norii cerului? Și un copil ar înțelege că ceva este în neregulă.

Solia 1888 este solia lui Dumnezeu pentru Laodicea. Atâta timp cât vom continua să o ținem în arhive din diferite motive, vom asista la un spectacol jalnic și extrem de dureros pentru Cel care ne vrea Acasă.

Ce vor tinerii bisericii? Pe lista lor de dorințe, la ce număr se află mărturisirea credinței lui Hristos și revenirea Lui? Undeva, pe la nr. 37, între telefonul mobil cu cameră megapixel și ultimul model de geantă Gucci? Știu ei ce

înseamnă să fii adventist și care este misiunea bisericii? Se identifică ei cu misiunea adventistă așa cum o făceau pionierii mișcării acum 160 de ani?

Dar bătrânii bisericii? Ce își doresc cel mai mult, în afară de ieftinirea medicamentelor și a energiei termice? Mai dau ei un sunet de trâmbiță clar pentru tânăra generație? Se mai poate citi în ochii lor speranța apropiatei reîntâlniri cu Hristos? Mai sunt ei adventiști, în adevăratul sens al cuvântului?

Sau cum poți explica unui neadventist că tu abia aștepti să Îl vezi pe Domnul tău pe norii cerului, când toate resursele și energiile tale sunt angajate în îmbunătățirea până la lux a stilului de viață pe acest pământ – fie că aceasta înseamnă o vilă personală sau o casă de închinare modernă?

Mi-am propus să critic acțiunile sau stilul de viață al fraților mei? Sub nici o formă! Eu însămi constat în viața și în caracterul meu multe defecte care trebuiesc corectate sau îndepărtate de Marele Medic. Nu sunt absolut cu nimic mai bună decât alții.

Însă mi-e dor de frații și surorile mele! Cum pot explica acest lucru? Fizic, suntem aproape unii de alții. Ne întâlnim săptămânal, ne salutăm, uneori mai și conversăm, atât cât reușim în pauza de 10 minute sau după predica de la douăsprezece, când mergem împreună până la una dintre intersecțiile ce ne despart drumurile spre case. În general, comportament impecabil unii față de ceilalți. Nu ne deranjăm prea mult, ca să nu ne plictisim reciproc. Și totuși, îmi este dor de frații și de surorile mele.

Este vorba despre Cuvânt. El naște în mine dorința ca noi, ca Biserică, să avem ceva mai mult decât avem în prezent. Mult mai mult.

Este cam ca atunci când bananele constituiau un produs extrem de rar întâlnit pe piața românească. În preajma sărbătorilor de iarnă, când mama reușea să cumpere câteva kilograme, după o ședere la o coadă interminabilă în fața magazinului, noi, copiii, ne trezeam că mai trebuie să așteptăm câteva zile ca acestea să se coacă, înfășurate în ziare, într-un loc cât mai... strategic. (Știa mama că pericolul de devorare înainte de termen era la cote maxime). Și, în fine, venea și ziua în care bananele, suficient de galbene acum, erau puse pe masa familiei. Ce putea fi mai bun? Și totuși, bucuria nu era întregă dacă nu gusta fiecare membru al familiei din fructele exotice. Mama încerca întotdeauna să-și facă porția mai mică, în favoarea noastră, dar știu că nu mă puteam bucura din plin de „marele moment,” dacă nu gusta și ea măcar puțin, ca să poată spune împreună cu mine „ce bune sunt.”

Avem nevoie de părtășie și de unitate în Hristos. Nu poți deschide paginile Sfintei Scripturi, să te înfrupți din „fructele” savuroase puse la dispoziție de Creatorul nostru, și să nu îți dorești să împarți cu ceilalți.

Soluții la situația în care ne găsim? De aici de unde privesc eu, una singură: Rugăciune și deschiderea Bibliilor noastre. Despre iudeii din Berea se spune că „aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic.” De ce? Dădeau mai multe

daruri? Aveau mai multe fapte bune? Aduceau mai mulți oameni în biserică? Nu. Pavel ne spune că ceea ce îi făcea deosebiți era faptul că primeau Cuvântul cu toată râvna și cercetau scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa (Fapte 17:11).

În lecțiunea din data de 30 iulie ni se spune că „prietenia... se bazează în primul rând pe bunătate.” Parafrazând, aș dori să spun că părtășia între frați se bazează în primul rând pe bunătatea Cuvântului. Nu trebuie să facem mare lucru în această direcție. Doar să gustăm. Atât. „Aroma” pe care o vom simți ne va determina să ne dorim să mâncăm din ce în ce mai mult Pâinea Vieții și să bem Apa Vie. Lucrarea Duhului Sfânt de atracție se va desfășura fără vreun efort chinuitor din partea noastră.

Școala de Sabat oferă un cadru foarte bun de studiere a Cuvântului, și Îi mulțumesc Domnului că ea încă funcționează în biserică noastră. Dar este nevoie de ceva mai mult pentru ca fiecare dintre noi să se simtă încurajat să se angajeze într-un studiu personal mai profund. Avem nevoie de mai mult timp petrecut în grupe de studiu și rugăciune. Avem nevoie de mai multe discuții pe marginea versetelor.

Nu ne putem aștepta la acțiuni și realizări deosebite în viața bisericii dacă evităm să tratăm cauza sărăciei noastre spirituale. Vom sfârși de fiecare dată prin a ne critica unii pe ceilalți pentru diferite defecte. În solia Sa pentru noi din Apocalipsa 3, Hristos ne spune că „nu știm” în ce situație nenorocită ne găsim. Dacă nu știm, trebuie să aflăm. Și de unde am putea afla, dacă nu din Cuvânt? Nu ne putem bizui la nesfârșit pe ceea ce ne spun alții, pentru că alții ar putea greși fundamental. Trebuie să cercetăm personal dacă ceea ce spune fratele sau sora noastră este așa.

Se știe că baza oricărei relații este comunicarea. Avem nevoie de comunicare în Biserică mai mult decât oricând. Nu avem nici un motiv să ne temem de apariția unor diferențe de opinii. Este posibil ca unii dintre noi să fi înțeles greșit unele aspecte ale Cuvântului, dar ce este mai bine: Să evităm dialogul pe teme mai dificile, și să lăsăm să se necrozeze o posibilă boală spirituală, sau să păstrăm vie flacăra conversației pentru ca Duhul Sfânt să ne poată descoperi adevăratele semnificații? Nu ne putem baza pe hrana mestecată de alții pentru noi, și să ne așteptăm să fim sănătoși și viguroși pe plan spiritual. Dacă celălalt care a mestecat pentru mine mi-a servit o plantă otrăvitoare? Cum o voi recunoaște eu, dacă nu deschid Cartea ca să mă lămuresc?

Discuțiile ocazionale, câte un cuvânt sau două spuse de câte un frate din sală atunci când este invitat de predicator, nu sunt relevante. Ce-ar fi dacă am mânca în același ritm în care dialogăm între noi în biserică?

Da, fiecare dintre noi este liber să studieze în odăița sa oricât dorește, și slavă Domnului că încă mai putem face acest lucru în condițiile actuale din această lume. Dar în același timp nu trebuie să uităm că suntem un trup. Și membrele unui trup sănătos comunică permanent între ele prin sistemul nervos. Când această

comunicare este întreruptă, boala se numește paralizie. Trupul bisericii are o misiune specială pentru care a fost creat și fără comunicare, această misiune va fi mereu amânată în viitor, fapt care va continua să Îi producă o durere până la agonie lui Dumnezeu.

Citim despre Ellen White și ceilalți pionieri ai mișcării advente că petreceau zile și nopți în șir rugându-se și conversând pe marginea Cuvântului. Oare ei au făcut lucrul acesta și pentru noi? Au făcut lucrul acesta și în locul nostru? Ne găsim noi într-o situație atât de bună încât o oră pe săptămână de dialog despre Cuvânt ne este suficientă? Nu cred că poate exista o situație atât de bună, nici dacă am fi ajuns desăvârșiți. Dimpotrivă, cu cât ne înfruptăm mai mult din Cuvânt, cu atât ne dorim să facem mai des acest lucru și suntem dispuși să renunțăm la TV, radio, sport, ziare, distracții, somnul de după-amiază (chiar cel dulce, din Sabat), pentru a petrece mai mult timp de vorbă cu Tatăl nostru ceresc și cu frații și surorile noastre.

În discuțiile particulare cu o parte din membrii bisericii, am auzit deseori exprimată dezamăgirea că suntem atât de reci... sau încropiți. Cred că mulți dintre noi tânjesc după ceva mai mult decât avem acum. Dar de unde să vină acel ceva mai mult? Omul nu ne poate oferi nimic mai mult pentru a ne face cu adevărat fericiți. Singurul care poate face acest lucru este Domnul. Iar Domnul ne vorbește în primul rând prin Cuvânt și rugăciune.

Ce ne va face să sărim cât ai zice „pește” când va trebui să ne întâlnim cu frații și surorile noastre? – Cuvântul.

Ce anume ne va trezi spiritual și ne va face să alergăm cu bucurie pe căile Domnului? – Cuvântul.

Ce ne va descoperi planul Domnului pentru noi în aceste ultime zile ale pământului? – Cuvântul.

Ce ne va uni? – Cuvântul.

Ce ne va trimite în lume cu o evanghelie curată? – Cuvântul.

Ce ne va pregăti pentru a da o mărturie clară în favoarea Numelui lui Dumnezeu și pentru a-L întâmpina pe Domnul nostru la revenirea Sa pe norii cerului? – Cuvântul.

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face” (Evrei 4:12, 13).

Cuvântul este Hristos, și noi trebuie să-L lăsăm pe Hristos să vorbească în mijlocul nostru. De fapt, acesta ar trebui să fie unicul scop al străngerii noastre împreună, nu?

„Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, cuvântul Domnului este curățit; El este un scut pentru toți cei ce caută adăpost în El” (2 Samuel 22:31).

Lui Ilie femeia din Sarepta i-a putut spune: „Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!” Câți oameni pot spune și despre noi același lucru?

La sfârșitul vieții sale, David a putut spune: „Duhul Domnului vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea” (2 Samuel 23:2). Am putea spune și noi același lucru? Dar ce ne deosebește pe noi de David? Era el mai bun decât noi? Era mai sfânt decât alții? Nu. Înaintea lui Dumnezeu toți oamenii sunt la fel de păcătoși, pentru că toți ne naștem cu aceeași natură supusă păcatului. Deosebirea o face alegerea noastră. David a ales să primească Cuvântul și să se hrănească cu el. Și nu a fost dezamăgit de alegerea sa. Dimpotrivă, binecuvântările au fost fără măsură. Iată cum cântă el în Psalmi despre dragostea sa pentru Cuvântul Domnului:

„Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu, și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?... Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvântul Lui, da, mă voi lăuda cu Domnul, cu Cuvântul Lui” (Ps. 56:4, 10).

„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău... Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!... Mă desfățez în orânduirile Tale, și nu uit Cuvântul Tău... Până ce am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău... Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri... Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea... Sunt foarte amărât: înviorează-mă, Doamne, după Cuvântul Tău!... Întărește-mi pașii în Cuvântul Tău, și nu lăsa nici o nelegiuire să stăpânească peste mine! Cuvântul Tău este cu totul încercat, și robul Tău îl iubește... O iau înaintea străjilor de noapte, și deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău... Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă... Să cânte limba mea Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte!” (Ps. 119:9, 11, 16, 67, 89, 105, 107, 133, 140, 148, 162, 172).

Să ascultăm ce are de spus despre Cuvânt și Solomon:

„Cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde, dar cine se teme de poruncă este răsplătit... Cine cugetă la Cuvântul Domnului, găsește fericirea, și cine se încrede în Domnul este fericit” (Prov. 13:13; 16:20).

Să-l auzim și pe Isaia: „...Iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac” (Is. 40:8).

Dar ce spune însăși gura Domnului despre Cuvânt? În Isaia 55:8-13 se găsește o încurajare minunată pentru noi toți din partea Domnului. Există momente când ne este greu să ne apropiem de Cuvânt, din mai multe motive: Poate credem că ne este greu să îl înțelegem; sau suntem dezamăgiți de păcatele pe care le vedem în viața noastră și avem impresia că nu merităm nimic din partea Domnului, nici măcar Cuvântul Său; sau, privind în urmă la căderile noastre pe plan spiritual, credem că nu mai are nici un rost, Cuvântul oricum nu aduce rod în viața noastră.

Să citim însă ce ne spune Domnul despre Cuvântul Său: „’Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele,’ zice Domnul. ‘Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.’” Da, aceasta este o realitate pe care Domnul vrea să o recunoaștem înainte de toate, așa cum un pacient trebuie să accepte mai întâi că este bolnav. Dar nu trebuie să ne deprimăm, pentru că tot Domnul ne oferă vindecarea. Important este să acceptăm să fim vindecați. Iată ce frumos ne încurajează. De fapt, este mai mult decât o simplă încurajare – este o făgăduință prețioasă: „Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. Da, veți ieși cu bucurie, și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor răsună de veselie înaintea voastră, și toți copacii din câmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul mărăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn veșnic, nepieritor.”

Nu trebuie să ne mai temem niciodată că minunatul Cuvânt al Domnului nu va aduce rod în viața noastră. Asta este ceea ce dorește Satana să credem pentru că știe că arma noastră împotriva lui este chiar Cuvântul Domnului – întotdeauna un „stă scris.” Nu trebuie să credem minciunile lui. Domnul ne-a asigurat: Cuvântul care iese din gura Sa nu se va întoarce la El fără rod, ci va face voia Sa și va împlini planurile Sale – iar noi trebuie să credem acest lucru și să ne apropiem de Cuvânt cu încredere deplină în Cel care ni-l dă.

„Așa vorbește Domnul: ,Cerule este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți, și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință? Toate aceste lucruri, doar mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființa,’ zice Domnul. ,Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu’” (Is. 66:1, 2). Nu în zidurile construite de mâinile noastre Își găsește Domnul plăcerea. Nu asta este ceea ce cere El de la noi – mai multe case, temple, locașuri de închinare, daruri și sacrificii... Tot ce I-am putea aduce noi ca jertfă Domnului este, în ultimă instanță, creația Lui. Deci, practic, noi nu Îi putem oferi Domnul nimic. Chiar și când I ne dăruim pe noi înșine, de fapt Îi redăm ceea ce Îi aparținea de la început. Însă frumusețea este că avem libertatea de a alege dacă dorim să ne întoarcem la Creatorul nostru, sau să ne desprindem pentru totdeauna de El, suportând consecințele care rezultă de aici. Dumnezeu Îi iubește pe toți oamenii și Îi dorește pe toți cu gelozie, însă inima Lui tresaltă atunci când găsește un om care are duhul mâhnit pentru cauza Sa și are respect și prețuire pentru Cuvântul Său. Este o mare bucurie pentru El să descopere că cineva de pe pământ simte împreună cu El. Avraam a simțit împreună cu El, la fel și Moise, David, Isaia, Ieremia, Pavel și alții. Ei au fost prietenii lui Dumnezeu, care găseau plăcere în Cuvântul Său.

Dar atunci când Israelul se îndepărta de Cuvântul lui Dumnezeu... Citim: „’Cui să vorbesc, și pe cine să iau martor ca să mă asculte?’ Urechea lor este netăiată împrejur, și nu sunt în stare să ia aminte. Iată, Cuvântul Domnului este o ocară pentru ei, și nu le place de el...” „’Căci Eu sunt cu luare aminte, și aud că ei nu vorbesc cum ar trebui; nici unul nu se căiește de răutatea lui, și nu zice: <Ce am făcut?> Ci toți își încep din nou alergarea, ca un cal care se aruncă la luptă. Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului!’ Cum puteți voi să ziceți: ,Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi?’ ,Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor. Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși; căci au nesocotit Cuvântul Domnului, și ce înțelepciune au ei?’” (Ier. 6:10; 8:6-9).

Ce poate fi mai trist pentru purtătorul Cuvântului lui Dumnezeu decât respingerea lui de către destinatarii Cuvântului. Iată o tânguire a proorocului Ieremia: „Atunci ei au zis: ’Veniți, să urzim rele împotriva lui Ieremia! Căci doar nu va pieri Legea din lipsă de preoți, nici sfatul din lipsă de înțelepți, nici cuvântul din lipsă de prooroci. Haide să-l ucidem cu vorba, și să nu luăm seama la toate vorbirile lui!’” (Ier. 18:18). Ce poate fi mai trist pentru un prooroc? Cel ce cunoaște Cuvântul Domnului însă, nu poate să tacă. Tot Ieremia ne vorbește despre forța cu care lucrează Cuvântul, atunci când trebuie transmis: „M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit! În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea și bate joc de mine. Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: ,Silnicie și apăsare!’ Așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. Dacă zic: ,Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!’ iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ier. 20:7-9). Îl forța Domnul pe Ieremia să transmită Cuvântul? Era Ieremia ca o unealtă fără voință în mâna Domnului? Nu. Toți proorocii Domnului au avut dreptul la liberă alegere. Ei puteau întoarce spatele oricând chemării Lui. Domnul nu i-a forțat pe nici unul dintre copiii Săi să Îl urmeze. Există însă o forță constrângătoare în viața creștinului. Se numește AGAPE. Agape nu te lasă să taci atunci când trebuie să rostești solia din partea Domnului, pentru că ai învățat să iubești la fel cum iubește Dumnezeu. Și agape nu L-a lăsat pe Dumnezeu să stea indiferent la problema noastră. Pavel spune: „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge [KJV]; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți, deci, au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5:14, 15). Aceasta este lucrarea dragostei de origine divină. Nu mai trăiești pentru tine însuși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine.

Avem nevoie de Cuvântul Domnului așa cum este – nealterat, neschimbat. „’Proorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta, și cine a auzit Cuvântul Meu, să spună întocmai Cuvântul Meu! Pentru ce să amesteci paie cu grâul?’ zice Domnul. ,Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care

sfârâmă stânca? De aceea, iată,' zice Domnul, 'am necaz pe proorocii care își ascund unul altuia cuvintele Mele.' Iată, zice Domnul: 'Am necaz pe proorocii care iau cuvântul lor și-l dau drept cuvânt al Meu'" (Ier. 23:28-31). Am crezut de multe ori că pentru a pătrunde la inimile împietrite ale oamenilor, Cuvântul are nevoie de o adaptare realizată după propriile noastre păreri. Credem uneori că acesta nu este suficient de puternic pentru a sparge gheața în relațiile noastre cu cei cărora vrem să li-l mărturisim. Dar Domnul zice: „Nu este Cuvântul Meu ca un foc... și ca un ciocan care sfârâmă stânca?"

Domnul proorocește prin Amos poporului care a lepădat de atâtea ori Cuvântul Domnului: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi" (Amos 8:11, 12). Tristă proorocie, dar ea se poate referi și la noi, cei de astăzi, pentru că aceia care nu merg în pas cu lumina descoperită treptat de Dumnezeu, vor ajunge să nu mai înțeleagă nimic din Cuvânt.

În Matei 13 putem citi pilda semănătorului spusă de Isus. În această pildă Hristos ne arată cum acționează Cuvântul la diferite categorii de oameni care îl aud.

În Matei 15:6, Hristos îi muștră pe farisei și cărturari pentru faptul că au desființat Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei lor.

Din Marcu 2:2 aflăm care era lucrarea pe care Isus o îndeplinea în mijlocul oamenilor: „El le vestea Cuvântul.” Simplu și curat.

Ioan are și el ceva de spus despre Cuvânt: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o... Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume. El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl..." (Ioan 1:1-5; 9-14). Hristos este Cuvântul.

Isus le-a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8:31, 32).

Domnul Hristos a explicat foarte clar care era cauza pentru care iudeii urmăreau să-L omoare. Nu era nici un dubiu în această privință: „...Căutați să Mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu" (Ioan 8:37). Vrăjmășia

împotriva lui Dumnezeu sădită de păcat în inimile noastre nu poate fi vindecată decât de Cuvânt. Dar dacă Cuvântul este respins, neglijat, ignorat, refuzat, păcatul își face lucrarea distructivă până la capăt. El ucide chiar pe Fiul lui Dumnezeu.

Cuvântul este cel care ne dă viața veșnică – ne aduce în armonie cu Dumnezeu pentru a putea trăi alături de El totdeauna. „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea” (Ioan 8:51).

Tot din Scriptură aflăm că la judecată Cuvântul va fi cel care va mărturisi pentru sau împotriva noastră. Hristos a spus: „Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi” (Ioan 12:47, 48).

Dragostea față de Dumnezeu se manifestă prin prețuirea Cuvântului. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul, pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 14:23, 24). Cuvântul ne unește cu Dumnezeu într-o poveste de dragoste nesfârșită.

Cuvântul lui Dumnezeu stârnește ura celor care nu îl primesc față de cei care l-au primit. Hristos a spus: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14). De fapt, cel care urăște Cuvântul și lucrează această ură și în robii săi este Satana. El depune toate eforturile pentru a ne determina să renunțăm la Cuvânt, lucrând de multe ori chiar prin prietenii sau rudele noastre. „Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Cor. 6:14, 15).

Dorim sfințirea și ne rugăm pentru sfințire; știm că sfințirea ne-a fost făgăduită și că numai cei sfinți vor putea sta în prezența lui Dumnezeu. Dar dacă ne dorim atât de mult sfințirea, cum se face că mai există Biblii pline de praf în casele noastre? Cum se face că nu știm de unde să luăm Biblia în Sabat, când venim la adunare, pentru că de o săptămână, sau chiar mai mult, nu am mai pus mâna pe ea? Între sfințire și Cuvântul lui Dumnezeu există o legătură indestructibilă. Cuvântul este mijlocul prin care obținem sfințirea. Hristos S-a rugat Tatălui pentru urmașii Săi: „Sfintește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Cu o anumită ocazie, preoții le-au cerut lui Petru și Ioan să nu mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Răspunsul oferit de cei doi ucenici a fost: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fapte 4:19, 20). Cuvântul văzut și auzit nu te lasă să nu vorbești despre el. Este atât de atractiv, încât vrei să dai de veste imediat despre el, cu orice preț. Aceiași ucenici s-

au dus mai târziu la frații lor și se rugau împreună: „...Dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala” (vers. 29). Puterea lui Dumnezeu este la lucru în toți cei care se hrănesc cu Cuvântul Său. El nu îi lasă pe urmașii Săi să fie dați de rușine, ci lucrează permanent prin ei pentru a fi niște lumini pe calea semenilor lor. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet” (vers. 31, 32). Duhul lucrează prin Cuvânt și îi unește chiar pe acei oameni care mai înainte păreau atât de diferiți, chiar incompatibili. Căci Cuvântul a fost oferit tuturor oamenilor. „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de El. El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor” (Fapte 20:34-36).

Cuvântul aduce neprihănirea. Cuvântul primit în inimă lucrează un caracter după voia lui Dumnezeu. El ne dezbracă de firea pământească și ne îmbracă cu haina albă a neprihănirii. Nu mai trăim în vechiul legământ, cu faptele noastre chinuite și superficiale, ci intrăm cu Domnul nostru într-un legământ nou. „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor” (Evr. 10:16). Cum? Prin puterea Duhului Sfânt lucrând prin Cuvânt. „...Iată cum vorbește neprihănirea pe care o dă credința: ‚Să nu zici în inima ta: <Cine se va sui în cer?> (Să pogoare adică pe Hristos din cer). Sau: <Cine se va pogori în Adânc?> (Să scoale adică pe Hristos din morți).’ Ce zice ea deci? ‚Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta’” (Rom. 10:7, 8).

Știm că și credința este un dar din partea lui Dumnezeu. Dar de ce nu au toți oamenii credință? „...Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10:17). Pavel le scria efesenilor: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efes. 1:13). Dar dacă nu primim Cuvântul, cum putem avea credința? „Dar nu toți au ascultat de evanghelie. Căci Isaia zice: ‚Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?’” (vers. 16).

Tot Pavel spune: „Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu... prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea...” (2 Cor. 6:4, 6, 7). Cuvântul este o armă de apărare împotriva oricărei ispite; el este viu și lucrător – potrivit în orice împrejurare. Pavel ne îndeamnă: „Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efes. 6:17). Fără sabia Duhului, cum am putea lupta noi, niște oameni atât de slabi, „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești (vers. 12)?

Fiecare dintre noi este chemat să întregescă Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel spune în Coloseni 1:24, 25: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.” Dar ce înseamnă să întregesci Cuvântul lui Dumnezeu? Ce ar putea lipsi Cuvântului lui Dumnezeu, și să putem completa noi? În Apocalipsa 22:18, 19 citim că nu avem voie să adăugăm sau să scoatem nimic din Cuvântul Domnului, deci cum am putea noi întregi Cuvântul? Așa cum a făcut-o și Pavel. El se bucura în suferințele sale, pentru că în felul acesta împlinea ce lipsea suferințelor lui Hristos și întregea Cuvântul. Fiecare copil al lui Dumnezeu este chemat să demonstreze eficiența lucrării lui Dumnezeu în împrejurări diferite de ale celorlalți oameni. Unul este orb, altul este paralizat, altul este fără carte, cineva este orfan, altcineva este sărac lipit pământului... Hristos nu a putut fi toate acestea la un loc, pentru că ar fi însemnat să trăiască n miliarde de vieți la rând. Dar El a asigurat puterea și dragostea care pot conduce pe orice om să trăiască așa cum a trăit El – împlinind legea. Fiecare ostaș al lui Hristos este chemat să îndeplinească un rol unic în marea luptă, întregind prin aceasta Cuvântul. Astfel, la sfârșit gura Acuzatorului va fi închisă în fața atâtor dovezi. Nu se va putea spune că, din cauza faptului că Hristos nu a fost bolnav, bolnavii nu au putut trăi ca El; sau pentru că Hristos nu a fost orfan, orfanii nu și-au găsit loc în brațele Sale; sau pentru că Hristos nu a avut 10 copii, persoanele cu mulți copii nu au putut primi Cuvântul... Fiecare dintre noi va da mărturie că a fost posibil ca acel Cuvânt să lucreze în viața fiecărui om, pentru că noi l-am întregit prin viețile noastre și am împlinit ce a lipsit suferințelor lui Hristos.

„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Col. 3:15, 16). Aceasta este ceea ce-mi doresc pentru Biserica mea și pentru mine!

Scriindu-le tesalonicenilor, Pavel putea spune: „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți” (1 Tes. 2:13). Ar fi putut spune același lucru și dacă le-ar fi scris turnenilor, sau bucureștenilor, sau timișorenilor de astăzi?

Mai știm care era rugămintea fierbinte a lui Pavel către Timotei? „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Tim. 4:1, 2). Dar Pavel nu îi scria aici numai lui Timotei. Poate chiar fără să știe, el ne scria și nouă. Da, chiar nouă: mie, ție, lui, ei... Și totuși, am luat

noi în serios această rugămintă a lui? Rugămintea lui care este, de fapt, rugămintea Domnului...

Episcopii sunt rugați să se țină de Cuvântul adevărat (Tit 1:7). Femeile în vârstă sunt îndemnate să aibă o purtare cuviincioasă, „ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu” (Tit 2:5). Fiecare om este chemat să ia aminte la Cuvânt.

Cuvântul se descoperă progresiv, direct proporțional cu disponibilitatea noastră de a-l primi. Așa cum un sugar nu poate consuma în prima perioadă a vieții sale hrană tare, nici un creștin nu poate înțelege de la început cele mai profunde semnificații ale Cuvântului. Dar nu ar fi trist să vedem că un copil nu mai trece niciodată la hrană tare, ci rămâne doar la lapte? Ce s-ar întâmpla cu un astfel de copil? Câți ani ar reuși să supraviețuiască? Și totuși asta se întâmplă în viața spirituală a multora. Ei rămân la aceleași învățături începătoare, fără să avanseze conform luminii descoperite de Dumnezeu... Acestora Pavel le spune: „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul” (Evr. 5:12-14).

Cuvântul realizează nașterea din nou despre care îi vorbea Hristos lui Nicodim, și tot el ne mântuiește sufletele. Iacov spune: Dumnezeu, „de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui... De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele” (Iacov 1:18, 21). Iar Petru completează: „...Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23).

Ioan a văzut „cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă ‚Cel credincios’ și ‚Cel adevărat’ și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: ‚Cuvântul lui Dumnezeu’” (Apoc. 19:11-13).

Așadar, Cuvântul naște din nou, sfințește, unește, dă îndrăzneală, neprihănire, credință. Cuvântul este Hristos și El ne vorbește astăzi prin cuvântul scris la fel de clar cum le-a vorbit ucenicilor atunci când Se găsea pe pământ. Nu este nimic care să stea între noi și Cuvânt, între noi și Hristos, în afara alegerii noastre de a nu-L primi.

Văzând cu câtă dragoste au vorbit despre Cuvânt copiii lui Dumnezeu de-a lungul timpului – David, Solomon, Isaia, Amos, Ioan, Petru, Pavel... – suntem provocați să ne întrebăm care este povestea noastră în relația cu Cuvântul. Este o

poveste de dragoste, ca în cazul credincioșilor amintiți mai sus, sau... o altă poveste?

Referindu-se la perioada în care Samuel „slujea Domnului înaintea lui Eli,” raportul biblic ne se spune: „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea, și vedeniile nu erau dese.” Dacă recunoaștem că și în prezent lucrurile stau la fel, să ne întrebăm de ce se întâmplă așa; să ne pocăim înaintea Domnului pentru suferința pe care I-am produs-o atâta timp în care L-am ținut la ușă și să ne rugăm pentru călăuzire și putere de la Duhul Sfânt în realizarea unei reforme în viața Bisericii noastre. Cuvântul ne asigură că Dumnezeu va răspunde de îndată și roadele vor fi bogate.

„Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Rom. 13:11). Domnul să ne ajute să nu ne mai întoarcem încă o dată pe partea cealaltă... a muntelui.
